№ 10 (34) [8—7 (05)] Рік видання — II-й

Ціна 15 коп.

ГЕРСИЙ червоний

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНИЙ ДВОХТИЖНЕВИК

ЧЕРВЕНЬ Харків, Сумський пров. № 5. Тел. 14-83 1928 РІК

„ЛОГІКА“

Мал. А. Петрицького

В звязку з кампанією самокритики редакції газет завалені спростуваннями

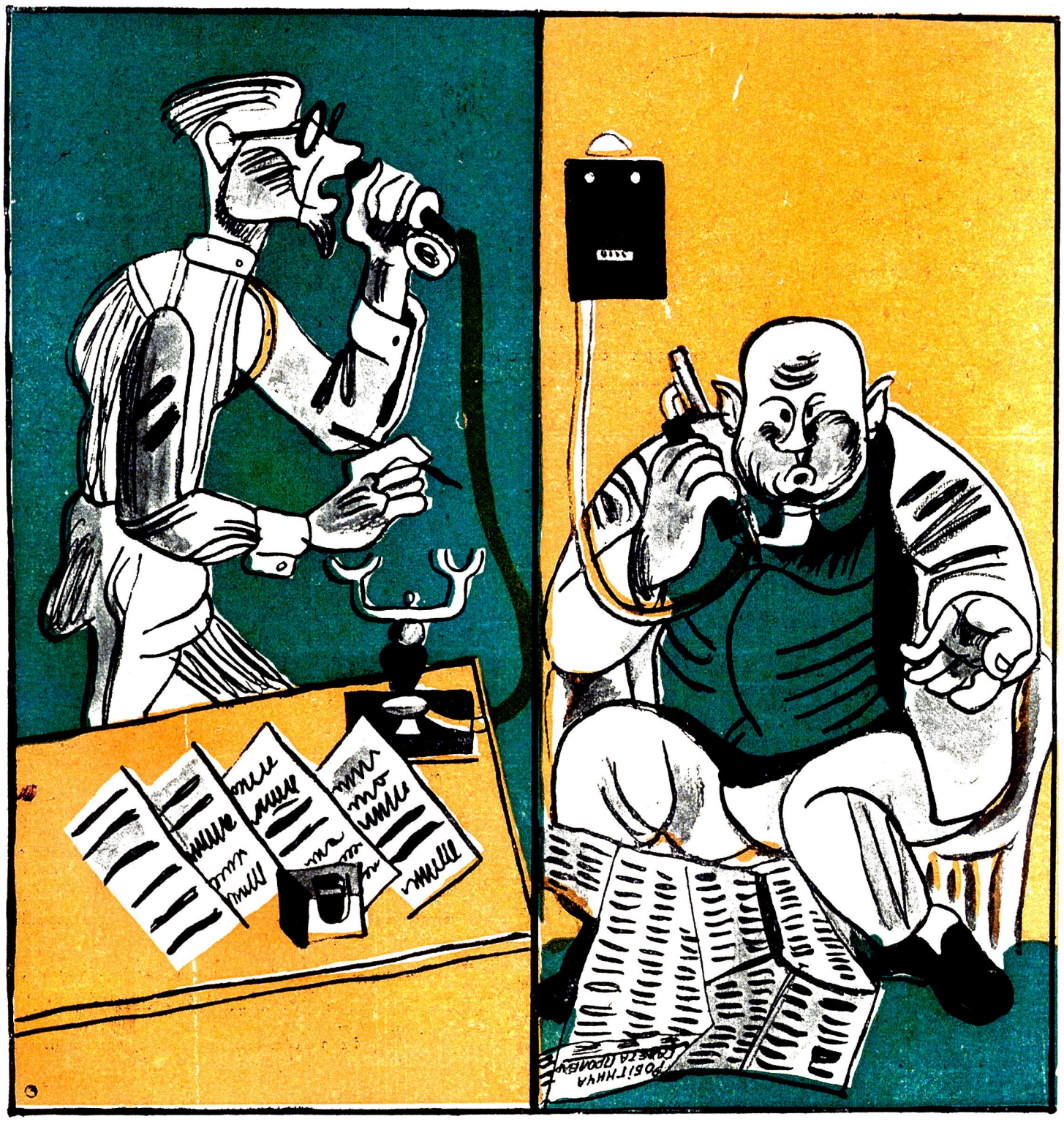

Редактор: — Чого вам треба? Статтю написано в порядку самокритики

Господарник:— Я й кажу: раз самокритика, то критикуйте себе, чого ж ви до мене чіпляєтесь?

ТЕХНІКА ПРОТИ САМОКРИТИКИ

Ковальський цех заводу „Світ Шахтьора" так вдало збудовано, що коли працює півтонний паровий молот, дрижать стіни всього заводу і контори.

(З газет)

Мал. Б. Фрідкіна

— В порядку самокритики наказую вам не дріжать перед начальством!!!

— Товаришу начальник! Я не винен — то ковальський цех працює

СИЛА ЗВИЧКИ

Повернувшись з посади і пообідавши, Іван Іванович Кондря почав читати радянську газету.

Власне, про цю деталь, що Іван Іванович читав саме радянську газету можна було й не говорити, бо Іван Іванович — радянський громадянин і, звичайно, не може не читати радянських газет. Навпаки, Іван Іванович, в силу конституції власної своєї особи, читає виключно радянські газети.

Прочитавши три сторінки газети, Іван Іванович знизав плечима і гмикнув:

— Гм?!

Потім Іван Іванович обережно зазирнув на четверту сторінку і, наспіх проглянувши її, двічі помацав себе за лоба і ущипнув за ногу.

— Ні — не сплю,— тихо промовив Іван Іванович.— Проте, треба перевірити. І він почав читати газету знову.

— Це неможливо,— сказав уже в голос Іван Іванович, прочитавши вдруге всю газету від „Пролетарі всіх країн, єднайтеся" до об'яви: „втік ангорський кіт, звуть „Зізі". Хто доставить на адресу вулиця Перемоги № 25 — тому сто карбованців нагороди".

— Я починаю божеволіти. Це ясно,— подумав Іван Іванович.— Я просто не зрозумію того, що читаю. Такі форми психічних хвороб існують. Я знаю. Але, що ж робить. До поліклініки зараз пізно. Треба бігти до приватного лікаря...

— Ти куди,— запитала дружина, коли Іван Іванович похапцем одягав пальто й кепку.— Знову на засідання, іроде...

Але Іван Іванович не звернув уваги на „напуствія" дружини і побіг.

* * *

— Що скажемо,— спитав лікар, коли Іван Іванович, міцно стиснувши в кулаці п'ятьорку, увійшов до кабінету.

— Бачите,— нерішучо промовив Іван Іванович.— Мені здається, що я починаю божеволіти...

— Цеб-то?

— Мені здається, що я не розумію того, що читаю. Сьогодні, наприклад, двічі перечитавши газету, я не знайшов жодного слова, жодного натяку на яку-небудь чергову кампанію. Жо-о-о-о-дного слова, ви ж розумієте. Хіба це може бути?

— Цілком слушні зауваження. Яку газету ви читали?

Іван Іванович назвав.

— Оцю? — показав лікар.

— Так.

— А ну читайте в голос. Послухаємо.

— Щось неймовірне,— сказав лікар, коли Іван Іванович скінчив нарешті ангорським котом.— Сам бачу: жодного слова про будь-яку кампанію. Нда-а-а-а... Дійсно...

— Ага, голубчику, в тебе, значить, теж не всі дома,— подумав Іван Іванович, побачивши як лікар мацає себе за пульса.

— Що ж ви мені порадите,— спитав Іван Іванович трохи згодом.

— Що пораджу,— задумливо протяг лікар... А ну давайте, проглянемо разом. Ще раз...

* * *

Покоївка Даша, зайшовши через годину до кабінету свого хазяїна, побачила жахливу картину:

На підлозі лежало два трупи...

* * *

Ще через годину до кабінету увійшли представники слідчих органів і міліції. На підлозі вони найшли невеличку пляшечку з написом „Ціяністий калій", а на столі записку:

„Психічно-хворі—соціяльний баласт. Шкідливий баласт завжди викидається. В смерті нашій ніхто не винен. Лікар Гурманський. Іван Кондря".

* * *

Другого дня в місцевій газеті на першій сторінці було надруковано дві траурних об'яви, що сповіщали про трагічну смерть громадян Гурманського й Кондрі, а трохи нижче була надрукована великими літерами така об'ява:

Від редакції: З недогляду експедиції вчора нашим передплатникам не надіслано спеціяльного додатку, присвяченого черговій кампанії „За здорову самокритику". Додаток досилається сьогодні.

Вас. Чечвянський

СПОРТ У ПОВСЯКДЕННОМУ ЖИТТІ

(Доповідь на зібранні співробітників „Червоного Перцю")

Любі товариші!

Один бродячий провінціяльний лектор, розповідаючи про шлюб і сім'ю, ошарашив простодушну публіку таким повідомленням:

— Забувши про раціоналізацію, жінка безробітного барабанщика подарувала чоловікові двох жовтенят. Уявіть же собі здивування щасливих батьків, коли в ручках першого спадкоємця вони побачили прекрасний футбольний м'яч і почули солідний баєок:

— Оце і есть славнозвісне життя? А кому б тут, папашо, загнати гол, га?

А другий, з'являючись на світ, помахав веслом і пронявчав:

— Тут, здається, не тільки яхт-клубу, а й порядної річки нема? А ну, Кіме, допоможи...

Цей маленький факт ще раз свідчить про небувалий розквіт нашої фізкультурної справи.

Але й досі ще зустрічаються люди, що заперечують величезну користь фізкультурної тренірovки у повсякденному житті.

Моє завдання—вщент розбити невір'я скептиків.

1

Темна ніч десь на околиці міста.

Ви провожаєте додому особу, що позавчора в кіно пекучим поглядом глибоко поранила ваше серце.

З усією красномовністю, ви, за допомогою цитат з Вол. Сосюри, запевняєте її, що для неї ви можете дістати з неба зірку, кинутись з кручі в Дніпро і навіть полаятись із своїм завом.

І раптом вас зупиняє темна постать і хрипко починає доводити, що чорти вас не візьмуть, коли завтра ви купите собі і вашій дамі друге пальто.

Що ви робитимете, коли ви не спортсмен?

Вам доведеться втішатись тільки тим, що ваше прізвище буде завтра надруковане в газеті у відділі пригод і злочинів.

Зовсім инша річ, коли ви—фізкультурник.

Тоді ви граціозним жестом хапаєте руку вашої улюбленої, палко притискуєте до губ і, пригадавши головні правила бігу на далеку відстань, швидко стрибаєте у бік і зникаєте в тьмі Ви, разом із своїм пальтом, врятовані. Ваша улюблена буде зачарована вашою силою і витривалістю.

Вивчайте ж, товариші, біг на далеку відстань і стрибки на місці.

2

У вашої жінки з дружиною Нікчеменка і мадам Дрюк—спільна кухня.

Одного прекрасного ранку ваша жінка хоче приготувати сніданок і помічає, що мадам Дрюк у змові з цією мокрою куркою Нікчеменчихою вдруге зламали вашу голку від примуса.

Коли ваша жінка фізкультурниця, коли вона добре натренірована у киданні диску, ядра,— вона моментально хапає сковородку (диск), прицілюється в голову мадам Дрюк —і акт справедливости відбувається негайно.

Ваша сімейна честь, ваше щастя і добробут—відновлені.

Жінко! У фізкультурній справі ти повинна стати поруч з мужчиною.

3

Величезне значіння має вміння плавати.

Уявіть собі, що, купаючись у ванні, ви захопилися природою і відплили далеко від берега.

Що буде, коли ви погано плаваєте, а до того ж ще не знаєте правил дихання? Вам загрожує небезпека назавше розпрощатися з життям.

Коли ж ви добрий пловець, ви лягаєте на спину, робите кілька сильних рухів руками - і ви вже виходите на берег під гучні оплески родичів та знайомих...

Або такий випадок.

Ви їдете пароплавом з Одеси до Бомбею. Серед Індійського океану—шторм. Катастрофа. Пароплав гине. Люди потопають.

А ви, мов нічого не було, скидаєте піджак, стрибаєте в воду і, хитро посміхаючись, спокійно пливете на спині до о. Цейлону. Там ви переодягаєтесь і повертаєтесь суходолом до Одеси.

Хто вас врятував?

Вміння плавати врятувало вас, товаришу.

4

Ви —молода дівчина.

Ви палаєте бажанням з'єднати своє життя з особою протилежного вам полу. Просто кажучи, ви хочете заміж.

Знайомі молоді люди не цілком поділяють ваше бажання,

Де вихід? Хто вам допоможе?

Та спорт же, спорт вам допоможе, шановна товаришко!

Вчіться стріляти. І з рушниці, і очима. Найголовніше—очима.

Стрільба—найкорисніша галузь спорту.

——

Я міг би навести сотні прикладів про користь спорту в повсякденному житті, але навряд чи треба дорослим людям доводити, що два по два - чотирі.

Вас не пускають до театру по трамвайному квитку.

Чи знаєте ви бокс? Коли знаєте,—вважайте, що ви вже пройшли.

Ви ще, здається, вмієте робити гімнастичні вправи на кобилі?

То вам уже не страшно, коли автомобіль помилково наїде на вашого візника, і ви, зробивши сальто-мортале, випадково переміститесь з вашого сидіння на спину кобили. Ні вправи на кобилі, ні верхова їзда—для вас не новина. Ви натягаєте віжки, легенько стьобаєте кобилу стеком і, зняв-ши капелюха, ввічливо питаєте міліціонера, що вже стоїть біля вас із книжечкою:

— А скажіть, будь ласка, як мені проїхати на Римарську 22?

Навіть тут, в цім незвичнім стані, ви матимете такий гордий та незалежний вигляд, що перехожі закам'яніють від захоплення.

Моєму приятелеві, газетному співробітникові, лижний спорт одного разу буквально врятував життя.

Сергій збирався їхати до Ленінграду. Він завчасно купив собі квитка і не поїхав того вечора тільки через те, що з ним трапилась маленька неприємність: він на лижах переламав собі руку.

І що ж ви думаєте? Поїзд, що ним Сергій мав їхати, зійшов з рейок, багато людських жертв... а Серьожа в цей час—живий і здоровий—спокійно кричав під ножем хірурга.

Так лижний спорт врятував життя людині.

Я скінчив.

Леонід Чернов

ВСІ ПІД ГОСПОДОМ МИ ХОДИМ...

Всі під господом ми ходим,
Всі до нього очі зводим,
Ліпим свічки до ікон,
Бо... такий життя закон!
Не вблагаєш бога — буде
Все життя, і скрізь, і всюди
Біржа праці, та й уже ..
Майте, люди, протеже!
Хоч і майстер ти найтонший,
А протекцію готуй...
Отче наш, Нарком Затонський,
Захисти нас, порятуй!
Де не підеш в установу —
Таки в нашу, таки в нову,—
Йдеш на день, а скрізь бува,
Що проходиш рік, чи два:
Діловоди діловодять,
До сухот вас водять, водять,
А до зава в кабінет:
„Без докладу ходу нет!"
Втратиш спокій, сміх, і сон ще,
Хоч гва туй, хоч не гвалтуй...
Отче наш, Нарком Затонський,
Захисти нас, порятуй!
Скрізь культур шабель високий:
По житлопах лад та спокій,
А по вулицях скриньки
На сміття та на бички.
Коли вас в психо-хороби
Не загнали ще житлкоми,
То отруять залюбки
Рік нечищені скриньки...
Смирна, ладан, дух афонський
З скриньок хмару пре густу...
Отче наш, Нарком Затонський,
Захисти нас, порятуй!
Під комгосподом ми ходим,
Всі до нього очі зводим,
І десницею трамвай
Грізно дзенька — ой, тікай!
Всі колись ми повмираєм —
Чи десь так, чи під трамваєм...
З сотні - двісті шансів „за",
Що трамвай нас розкромса ..
Йдеш із дому до-світ-сонця--
Заповіта приготуй...
Отче наш, Нарком Затонський,
Захисти нас, порятуй!
Ціни скрізь на черевики
Не малесенькі — великі ..
Ех! Піду в ХАЦЕЕ?КА—
Там ціна собі низька!
Вибрав джемі—просто любо!
Задивляються всі люди...
Встав, пройшов квартал, чи два:
Трісь по шву! Та—лусь без шва!
Значить—десь слабкі супоньки,
Десь глузує з нас буржуй...
Отче наш, Нарком Затонський,
З усим сонмом, нас рятуй!

Андрій Дудка

РЕКОРДСМЕН

Мал. І. Волненка

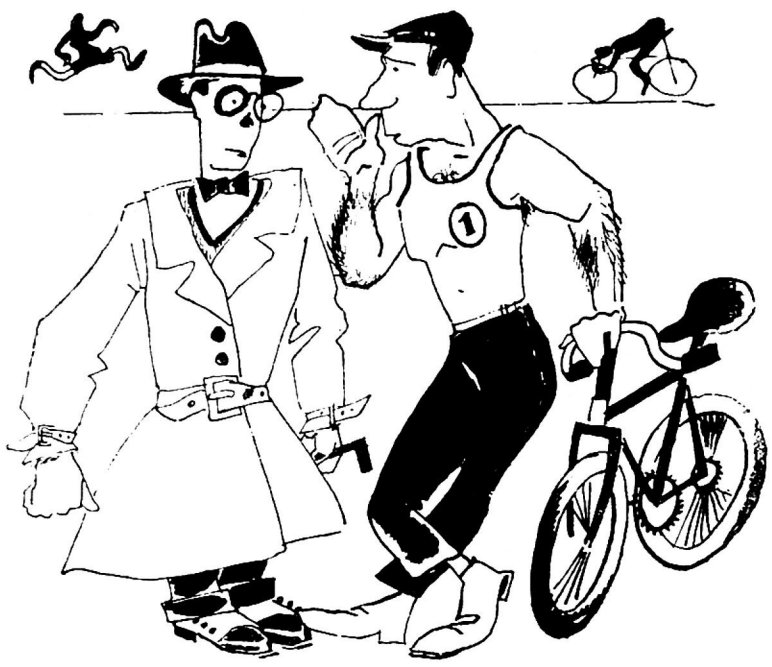

— Які результати тренірovки?

— Виключні. Роздавив сім собак і ні одного протоколу

В ПАРКУ

Мал. А. Петрицького

— Ви на мене, гражданко, не дивіться як кіт на сало, потому в порядку самокритики заявляю: одержую по 5 розряду і одній уже виплачую...

ЩАСЛИВИЙ

З самого ранку Івану Бузикіну було не по собі: свято, всі крамниці й пивні зачинені і Бузикіну нічим похмелитися.

Незадоволений і злий, вийшов він з дому і почав блукати вулицями.

Раптом — приємно здивований — він зупинився: на розі стояв стіл, а на ньому, крім різного краму, красувалось кілька пляшок вина.

— Оце я розумію!— радісно пробурчав Бузикін і, намацавши в кешені „трояка", підійшов до продавщиці.

— Мені он того винця, будь ласка, червоненького. Скільки коштує?

— Не продається,— сухо відрізала дівчина, що сиділа за столиком.

— Чому не продається?— здивувався Бузикін. Навіщо ж, вибачайте, такий „соблазн" для публіки.

— На допомогу дітям. Лоторея.

— Жалко. А я б і півтора карбованця не пожалів би. А?

— Та навіщо ж вам тратитися, — засміялась дівчина,— коли за п'ятнадцять копійок ви кожну пляшку можете виграти. От спробуйте.

— Ну що ж, — зітхнув Бузикін.— Иншого виходу все одно немає. Давайте ваші квитки?

— У нас, вибачте, инша система: без квитків. „Щасливий номер"— називається. Спочатку треба дощечку з номерами взяти, а потім до неї шарика витягти. І от коли буде „совпаденіе"— значить, виграш. Розумієте?

— Ну й тяганина ж у вас,— похитав головою Бузикін.— Щоб трудящому до вина добратись, цілу низку інстанцій пройти треба. Ну, давайте вже.

Бузикін зробив все, що треба і, тріумфуючи, оголосив:

— Зійшлося, бачите: 22.

— О, та ви щасливий,— сказала дівчина й подивилась в список — Ось, одержуйте: м'ячик.

— Та на який же чорт мені цей м'ячик?— образився Бузикін.— Я ж бездітний і знову-ж, мені вино требується.

— Це нас не обходить!— відрізала дівчина. Такий вам номер випав. Може, далі вино виграєте...

— Та вжеж; так звідсиль я не піду,— відповів Бузикін. Хоч лусну, а виграю,— і він знову витяг шарика.

— Сімнадцятий номер.

— Сімнадцятий? Будь ласка, дамські підвязки.

— Підвязки? — ахнув Бузикін.— Та що, я їх собі на носа одягну, чи що? Це прямо — „примусовий асортимент" якийсь? Тут пляшка требується, а вони на тобі: м'ячик, підвязки... Ну, тягну далі. 48!

— Знову виграли. Вам, я бачу, товаришу, щастить, як нікому.

— Так, щастить, як топленику, — пробурмотів Бузикін, ховаючи в кешеню губну помаду. Ну, нічого. Я свого доб'юсь таки. І з упертістю людини, що за всяку ціну вирішила випити, він грав далі

Треба сказати правду: щастило Бузикіну страшенно й жодного разу він не програвав. Чого тільки він не виграв: статуетку Пушкіна, схожого на Лермонтова, гуталін, туалетне мило, пудру, ложку, зубний порошок, зубочистку, шляпну шпильку, два м'яча, соску і чотири кукли.

Натовп при кожному виграші Бузикіна голосно охав: „Ну й щасливий же, сучий син".

А в цей час щасливчик червоний і пітний від злости й хвилювання тягнув „шарики" то лівою, то правою рукою, примушував тягнути лотерейщицю і охотників з публіки, але ж все дарма: вина не виграв.

Нарешті, від бузикінського трояка залишилось тільки п'ятнадцять копійок.

— Невже й зараз вина не виграю?— з сумом подумав наш герой і в останнє протягнув руку по „шарика".

Зацікавлений натовп спинив подих.

— Виграв!— прохрипів, дивлячись на номера Бузикін. 145! і тремтячими руками схопив список; під цим номером стояли: Одеколон „Душістий горошок".

З одчаю Бузикін хотів був уже розбити цей виграш, як хтось з публіки сказав:

— От як народ тепер розжирів. В двадцятому році одеколон замість кон'яку йшов, а зараз,— бачиш,— кидати його думає.

— А це й правда,— подумав Бузикін і сховав пляшку.— Пили ж люди. Воно, звісно, гидке, але ж нічого не поробиш... Ех!.

І нещасний „щасливчик" зник за рогом.

Сергій Чмельов

ЧИТАЧІ! РОБКОРИ! СЕЛЬКОРИ!

ШЛІТЬ МАТЕРІЯЛИ ДЛЯ ВІДДІЛУ

„ДЕРКАЧЕМ"

І РЕЧЕ...

В Луганському технікумі народньої освіти Історію класової боротьби читає діякон

(З газет)

Мал. Л. Каплана

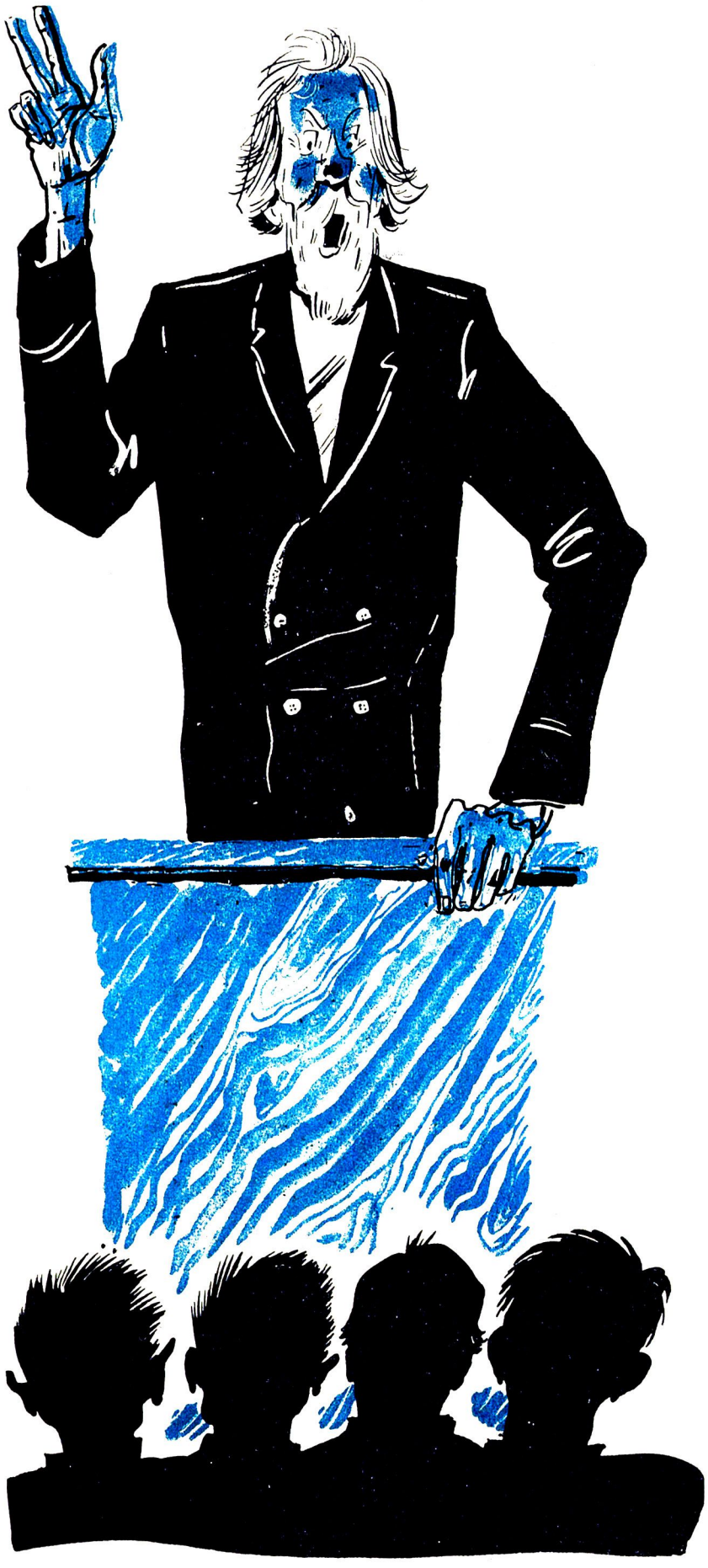

— Чада мої! Класова боротьба розпочалась дуже давно. Пам'ятаю, ще в бурсі що-дня билися: богословський клас з авдиторським, ритори з філософами...

РЕЗУЛЬТАТИ

Нова комунальна баня на Корсиковській вул. розвалюється, бо коли будували її, розчин цементу замість 1 на 4, робили 1 на 8

Мал. Л. Каплана

1 : 8

Робили один на вісім

8 : 1

Заробили на одного вісім (з суворою ізоляцією)

ОТРУТА

Завидющі звали Семена Наумовича „акулою" за надмірну кістлявість, похмурість та за міцну ділову вдачу. Семен Наумович був за титаря в соборі, мав власну бакалійну крамницю й вміло тримав у шорах жваву доньку Катрусю. Жінка ж в нього була побожна, слухняна і важила мало не десять пудів.

Одне слово, на теперешній тяжкий час—це була незвичайна, зразкова родина. Кажу „була", тому що... А проте, побачите самі.

* * *

— Мамо -сказала одного разу Катруся, коли вони чемненько повернулись з церкви.—Мамо, за віщо я тут гину без пудри та пахощів, вже не кажучи за шовкові панчохи? За віщо ви занапастили мої молоді літа? Мені, між иншим, усі кажуть, що в мене профіль, як у Мері Пікфорд, а в 3/4 я—неначе Пола Негрі. Коли ви мене, мамо, не пустите зніматись у кіно, то я обов'язково отруюсь рибою з батькової крамниці... Оксана Гавриловна, розуміється, заплакала.

Але Катруся не поступалась. Не допомогла й батьківська догана й навіть легке навчання за поміччю ремінця.

Одного ранку, Катруся похмуро запудрувала синяки борошном, уміло підфарбувалась фарбою для яєць і пішла до кіно-фабрики.

* * *

Славетний режисер готувався до постановки нової комедії й був в дуже поганому настрої. Сценарій ні до чого не здавався, з акторами було ще гірше, а декоратор подав йолопські ескізи. До того, звідусіль лізли зовсім незнайомі люди й кожен вимагав перших ролів.

Тому коли якась невідома режисерові білява дівчина схопила його за рукав і вперто прохала, щоб він подивився на неї в профіль та в 3/4— режисер не витримав. Він загарчав, одіпхнув дівчину й вискочив у сусідню кімнату.

— Я не можу,— заверещав він істерично.—Іване Миколаєвичу, я не мо-о-жу! Двадцять сьома сьогодні,. В трамваю лізуть, в їдальні—лізуть; навіть в убиральні спокою не дають...

—Але Іван Миколаєвич умів поводитись зі „славетним".

„Заспокойтесь — сказав він лагідно. Посидьте тут. А я зараз скажу цій дівчині декілька теплих слів..."

* * *

Двадцять сьома—це була Катруся. Від „теплих слів" помережа вона „покотилася" зі сходів.

Після цього в благочестивій господі Семена Наумовича почалось щось нечуване

— Отруюсь, втоплюсь, заріжусь,—верещала Катруся й дригала ногами. Мамо, коли ви мене не влаштуєте в кіно, то я — побачите — запишусь до КСМ.

Звісно — серце не камінь, а в Оксани Гавриловни воно більше скидалось на пастілу. Тому, не вважаючи на огиду до „розпусного місця", Оксана Гавриловна піддалась.

Вона натягла на себе парадну сукню (розкішні букети на зеленому тлі) — і пішла до кіно-фабрики.

* * *

Славетний режисер тимчасом трохи заспокоївся. Тепер він мріяв. Він мріяв за жінку... надзвичайну, виключну, феноменальну... Такої жінки вимагав його новий фільм. Але де знайти її? Де?!

Двері рипнули.

— Тридцять третя,— сказав режисер — і зробив звірячий вигляд. Глянув і остовпів: це була „вона".

„Вона" була опукла наче балон перед літанням, Зелений сатин з напругою охоплював майже неосяжний стан. Вона мала що найменше пудів з вісім.

Режисер схопився. Він присунув одвідувачці одного стільця, другого, кресло, диван...

Оксана Гавриловна була дуже зворушена. Вона обережно сіла на диван.

— Я за доньку мою, Катрусю,— почала вона.

— Донька, — здивувався режисер.— При чому тут донька. Ви самі, шановна громадянко, ви самі мені потрібні... Ваша імпозантна постать...

Оксана Гавриловна здивовано роззявила рота. Режисер чарівно усміхнувся...

— Ми з вами певно зійдемось,— улесливо сказав він.— Можу вам запропонувати такі умови...

* * *

Оксана Гавриловна повернулась додому пізно. Вигляд вона мала надзвичайний.

— Ну як, мамо? — вискочила їй на зустріч Катруся, що аж трусилась од нетерплячки.

— Знімали, сказала мати й гепнулась на скриню.—І взавтра знімати-муть, і післязавтра... Десятку щодня обіцяли... Той-як його... режисер — каже, що в мене дуже ім... ін... телігентна постать... На всю Европу, каже, вславлюсь.

Вона раптом схлипнула.

* * *

Коли ви одвідуєте нашу кіно-фабрику,— вам, певно, добре знайома постать шановної Оксани Гавриловни. Канапу в артистичній вона вже одвоювала для довічного особистого вжитку. Катруся, звичайно, крутиться коло неї.

Там чого вам — навіть сам Семен Наумович похитнувся. Кажуть, що він не погано виконує ролі дрібних імперіялістичних хижаків. Бакалійна торгівля занепала.

Чорнявка

ЛЮБОВ СТУДЕНТА

Відомості про героя оповідання

Семен Шуруп.
Студент.
Парубок, року 1904-го народжений.

Початок оповідання

Як Шуруп познайомився з Іраїдою, я не знаю.

Мені відомо лише, що в перший день знайомства Шуруп знав про неї таке:

Чорнява, а любить саме таких шатенів, як він. Кохається в кіно-картинах з „ужасами" і палким поцілунком перед словом: кінець.

З кондитерських виробів віддає перевагу „наполеону".

Документ (Уривки)

(Писано на 3-й день після знайомства).

Моя незрівняна . . . . . Я додержуюсь погляду, що лише в боротьбі можна здобути щастя . . . . . Мов щастя. Ви! Ви вказали мені шлях до щастя. Шлях до вас! Моя незрівняна! Я іду! Я іду, хоч багато жертв я маю покласти в ім'я ваше на алтар мого кохання! . . . . . через грім і пожежі, через холод і голод я прийду! Я прийду до тебе, моя незрівняна!

Ще відомості про героя

До цього часу ми ще не маємо певних відомостей про форму і ясність „духа", яким живе ціла група нашого суспільства — студенти.

Ми знаємо лише про граніт і стипендіяльні обіди, але вже доведено, що . . . . . ці дві речі не утворюють так званого „прожіточного, мінімума".

Власне, я не маю на меті писати розвідку про „духа". Моє завдання підкреслити, що Шуруп не був винятком. Він не працював . . . . в асенізаційному обозі і не мав в провінції троюрідного дядька з куркульською установкою. Як і всі студенти, Шуруп не мав грошей, їв раз на добу стипендіянський обід і за недосяжну мрію вважав пару пива з пожарськими котлетами.

Нагромадження

Піднести кошик, пацани беруть гривеник, та конкурент, відвойовуючи ринок, примушений продавати свої послуги дешевше і Шуруп носив за п'ятак.

Одного дня знайшов дві копійки.

Дещо продав і підвів баланс.

В активі мав наявність суми грошей, яка була йому конче потрібна.

Семафор серця відчинено

(З документа ч. 2)

Моя незрівняна, я іду! (Завтра на тому ж бульварі, де й тоді . . . . . не зломили мене ні голод, ні холод! Я іду! . . . . . Еховським паровозом лечу я в ваші обійми, бо бачу відчинений для мене семафор вашого серця. . . . . .

Автор виправдується

Що казала Іраїда.

— Ви мені дуже подобаєтесь, але, я боюсь, що ваші розмови залишаться розмовами. Я не така, як усі, щоб просить у вас пару „наполеонів", бо якраз через тиждень буде картина „Ніжки танцюристки і кінжал в серці", якою б я могла поінтересуватися. І, майте на увазі, вжелі ви будете понятливий і унімательний к дамі серця, то тада і я с полним удовольствієм окажу вам взаімность.

Коментарії зайві.

Герой сам себе карає

Біля вікна їдальні стояв Шуруп.

Він їв очима печеню і пиво.

Старанно підраховував, що він може з'їсти за ту суму, яку має віддати за щастя.

Збентежений мізок м'яко обнімали пахощі пива, а крізь товщу кварталів зелено моргав вогник відчиненого семафору.

(Еховський паровоз на повних парах . . . . . зупинився на шляху до щастя, чорною тінню встали тваринні бажання голодного шлунку).

Пару пива . . . за рахунок щастя.

Ображене серце пробуркотіло:

— Ну-да! Пару пива . . . за рахунок щастя.

Але тут як і завжди інтереси серця і шлунку розійшлись.

А нас може цікавити лише те, що Шуруп почував себе задоволеним. Правда, десь всередині в хвилях зомеристого пива закліпалась совість...

Але...

... хто в нас не був голодним? І хто з нас зумів би використати кохання як зброю проти „Нової Баварії".

Леонід Писаревський

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ

„ЧЕРВОНИЙ ПЕРЕЦЬ"

КОНВЕЄР НА ВУЛИЦІ

Спостерігається багато випадків отруєння мороженим

Мал. Б. Фрідкіна

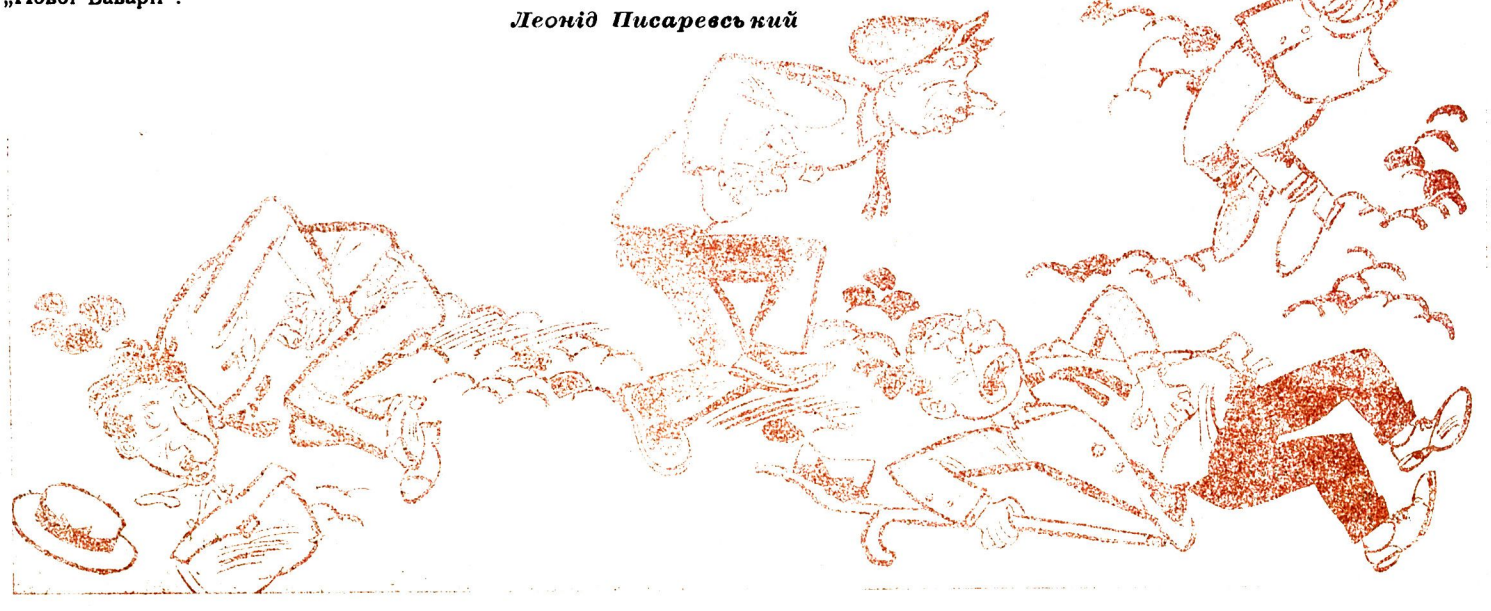

ДОРОГУ АВТОРИТЕТАМ

Незабаром скликається конференція столовників кооперативних їдалень

(З газет)

Мал. Б. Ф.

Колишні столовники: **Збирайсь, хлопці, на конференцію. Хто ж, як не ми дасть вичерпні відомості про якість кооперативних обідів**

ГУМОРЕСКА БЕЗ НАЗВИ

І подія ця не була випадковою: наука ж бо вчить, що випадків взагалі не буває. А всьому є причини відповідні.

Тут винні були: мокра й холодна весна, що не зважаючи на пророкування вчених ніяк не хотіла бути ранньою, раптовою й теплою; винно було ще те, що в чорнобривої Вівді заможненький і „строгий" батько, а в ставного й веселого Данила, наймита з діда-прадіда, все майно складалося з кожуха, що правив: зимою — за кожуха ж таки, на весні й в осени — за сірячину й жупана, влітку — за плащ-непромокай, а круглий рік за простирадло й ковдру.

Іще справа в тому, що як Вівдя, та і її батько „ставилися" до Данила. Тільки ставлення було різним: у Вівдіному ставленні переважали елементи ліричного порядку, в той час, як її батько керувався міркуваннями суто матеріялістичними.

Так от: хоч весни „раптової" й не було, проте вечори стояли чарівні, а робив їх такими соловейко, що веселився в кущах за школою. А чи ж знайшов хоч один психолог, хоч одну дівочу душу, що встояла б проти чарів соловейкових? Особливо коли ті чари приваблюють струнною постаттю дужого, вродливого, веселого, дотепного хлопця.

То чому ж би це Вівдя мала бути винятком? Аджеж з тієї самої глини зліплена, що й усі. Ото-ж і не дивно, що порозумілися молодятї швидко. Соловейко правив своєї, а Данило з Вівдею своєї. Аж доки на померзли. А тоді виникло питання—куди піти на решту ночи? До Вівде не можна, бо батько бубну виб'є, а до Данила тим паче — хазяїн... Отут зір Данилів упав на піврозчинене вікно школи. Ящіркою думка. За хвіст піймав... До Вівді:

— Ліземо? там тепло!

— А не страшно?

Тоді обережно пройшов грядками, вліз у вікно й трохи згодом зашепотів звідти: —Лізь!

* * *

Коли Данило прокинувся — сонце було вже високо. Поруч, безпечно розкинувшися, спала рожева Вівдя, а з надвору доносилися дитячі голоси.

Данило скочив на ноги й відразу оцінив ситуацію. Куди діватися? Адже ж швидко мабуть почнеться навчання? Тікати через вікно — побачуть?

Діти на дворі швидко збиралися. Данило збудив Вівдю. Вона трусилася зі сну й від небезпеки. Данило взяв з підлоги кожуха й... раптом йому блиснула якась думка, що аж по лобі себе вдарив... Швидко почав вивертати кожуха.

* * *

Настав час починати навчання. Старенький сторож подзвонив у дзвоника й дітвора кинулася лавою до класу. Навалою розчинилися двері і... раптом із криком, із вереском подалися геть. Кинулися до вчителя:

— Товаришу вчителю, в школі сатана!

Вчитель саме доснідував сало з зеленою цибулею. Коли почув таке — пір'їна так і залишилася стирчати йому з рота. Після оволодів собою й засміявся:

— Таке собі вигадають! Ну, йдіть собі, зараз прийду, подивимося, що то за сатана.

На чолі учнів учитель підійшов і шороко розчинив двері класу. Щось заревіло й кинулося йому назустріч якесь рогате страховисько, а разом щось завищало, закружило.

Вчителеве серце не витримало. Він відступив і побіг підтюпцем до сільради. Біля школи спорожніло. Тільки в своїй кімнаті опустивши завісу похапливо хрестилася вчителева дружина.

* * *

Трохи згодом у школі було все село. Піп, всупереч учителевій забороні, кадив ладаном. Міліціонер складав протокола „о незаконном пребывании в пределах Нижне-Дырянской школы неизвестного, именуемого сатаной і не заявившего документа в прописке". Голова авторитетно підтверджував, що „тут таки була якась нечиста сила", а вчитель переконував дітей, що хоч чортів і не існує в природі, проте їх не слід боятися.

Більше сатана не одвідував школи. Хоч, правда, учителева дружина переконувала, що вона й після того випадку ще раз чула „голоси".

В. Ярина

МУЧЕНИКИ МОДИ

Зараз страшенна мода на „Вікторіну" і з легкої руки московського „Огонька" всі немов показилися.

Скрізь тільки й чутки:

— А що? А як? А чому?

Не минула ця лиха година й інспектури харківської Окрнаросвіти.

Придумала й вона власну „Вікторіну".

По школах лікнепу інспектура розсилає анкету з запитаннями.

Всіх запитань 35.

Мало скажете?

Може. Але ж які? Куди тому „Огонькові"! Наївний хлопчик „Огонек"!

Наприклад, запитаннячко з природознавства:

11. **Чи дають качки молоко?**

Ага? Це вам не „Сколько лет Бухарину"?

Або:

16. **Чи бувають у коней роги?**

19. **Чи має свиня крила?**

22. **Чи вміє вівця гавкати?**

Ви ж розумієте, як послідовно який-небудь лікнеповець, років так під 50, робітник, учасник громадянської війни,— знайомиться з домашніми тваринами і їхніми природніми особливостями: м о л о к о в к а ч к и, к р и л а в с в и н і, р о г и в к о н я і „г а в - г а в" у в і в ц і.

І ви думаєте, що тільки галузь природознавства охоплена так широко? Нічого подібного. В с е охоплено. Все!

Новий побут хочете? Будь ласка.

2. **Чи пользовито спати вночі?**

4. **Чи ріжуть хліб сокирою?**

А питання з соціології як закручено? Пальчики обсмокчеш!

25. **Чи ходять люди в хомутах?**

Ну, скажіть: не цікаво це? Не оригінально це, нарешті, сто чортів? На одинадцятому році революції про хомут на людині почути?

Прекрасне запитаннячко.

Кажуть, ніби на це запитання Окрнаросвіта одержала одного разу таку відповідь з сільської школи лікнепу:

„Не доводилось. Завжди користуємось кіньми, бо таких людей, як ото пишуть анкети, не бачимо. А то спробували б".

Взагалі ж, за нашими відомостями, анкета ця користується в учнів лікнепу надзвичайним успіхом.

В листі до „Червоного Перця" один лікнеповець пише, що учні так захоплюються цією „Вікторіною", що навіть не находять слів „для вираженій".

Та воно й не дивно. „Вікторіночка" прекрасна!

Чічс

ЗАЗДРІСТЬ

Поблизу Харкова неймовірно дорогі дачі

(*Факт*)

Мал. Б. Фрідкіна

— Заздрю я цьому фотографу: єдина людина, що може зняти дачу і навіть з задоволенням

ЯК ВОНО БУЛО

Адміністрація і завком Первомайської броварні відзначили день Інтернаціоналу, відкривши пивну

(З газет)

Мал. І. Екс

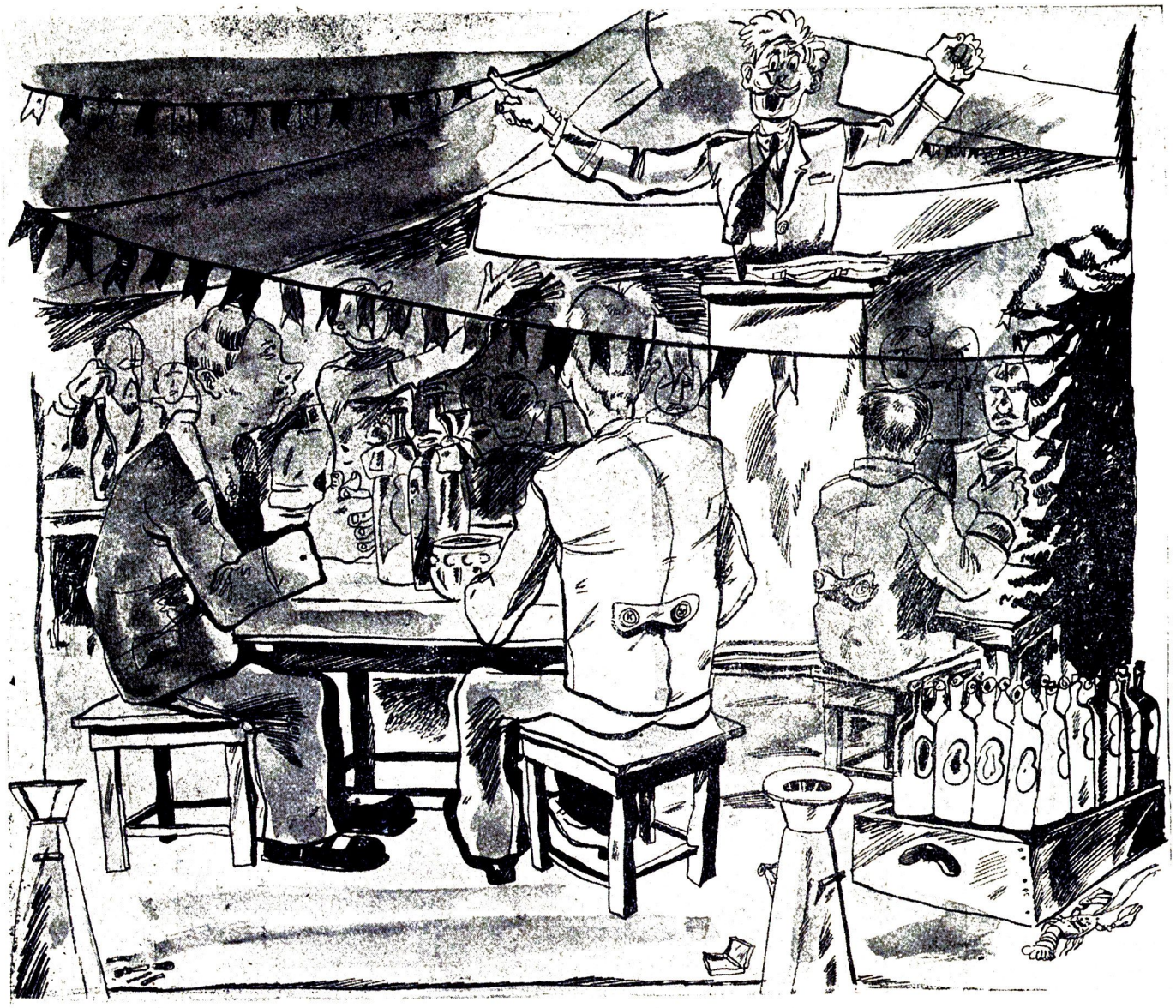

— І у відповідь на подступи імперіялістичних акул і Чемберленів, ми голосно і сміливо скажемо: „Человєк! Ще пару пива“

КОНТР-РЕВОЛЮЦІЯ

Небарись ішов похнюпившись. В його лівій руці теліпався рудий потертий портфель, а правою рукою Небарись крутив поперед себе, при чому указовий палець виводив в повітрі якісь таємничі знаки.

— Що означають оці твої маніпуляції, Вікторе? — запитав я, привітавшись.— І чи не можна переводити їх трохи обережніше, а то ти мені мало носа не відтяв?

— Вибач,—відповів Небарись.—Я дуже заклопотаний...

— З чого? Знову чергова неприємність з кватирною хазяйкою? Чи може ти ще не твердо вирішив, яких коропів нищитимеш цього літа: донецьких, чи ворсклянських?

— Ні. Справа серйозніша. Дуже серйозна. Я... (Небарись зробив павзу). Я... контр-революціонер...

— Як? Що?!—закричав я так, що міліціонер, який стояв на розі, одразу засюрчав і, підбігши до нас, сказав:

— Граждане! Битись ви можете лише тоді, коли при вас єсть не менш шости карбованців. Инакше—я не дозволю...

Але я вже не слухав зауважень міліціонера, а, схопивши Небарися за рукав, потяг його за собою.

В театральному сквері ми сіли на лаву.

Я говорив:

— Слухай, Вікторе, скажи мені одверто—ти здоровий?

— Цілком.

— Вікторе?.. Я тебе знаю. Ти гарний хлопець. І десять років тому ти не був контр-революціонером. Як же тепер, коли ти упевнився і взагалі... Вікторе...

— На жаль, я контр-революціонер. І справжній. Я переконався. Коли людина на одинадцятому році революції йде проти влади, таку людину вважають за контр-революціонера. Зрозуміло?

— Зрозуміло. Але... Може ще не пізно виправити все це, Вікторе? Га?! Може тобі просто бракує якої посвідки, або „поручительства“? Так ти не турбуйся, Вікторе. У мене є багато знайомих, Вікторе...

— Не поможе!—махнув рукою Небарись.

— Так у чім же ж річ? Не тягни. Не муч...

— Справа в літі.

— Ой, Небарись.. Або ти негайно викладеш мені твої контр-революційні вчинки, або мої останні три карбованці збільшать доходи нашої міліції...

— Именно: в літі,—продовжував Небарись.—Літо тепер. Значить, мені. як чесному радянському громадянинові, треба виконати всі чергові директиви влади нашої, а я не можу. Зрозумій ти—не можу. Як відомо, на це літо намічено вісім кампаній: відпускна, екскурсійна, курортна, фізкультурна, будівельна, туризм, спорт і самокритика. Охоплю я це все? Ні. Значить, я конто-революціонер, бо я...

— Знаєш що, Вікторе,—перебив я Небарися,— справа твоя — швах! Ти пропав. Тебе розстріляють. Безперечно. Таких людей, що не вміють будувати нового життя, треба нищити, як сарану...

— Бачиш, ти теж такої думки,—тихо заплакав Небарись.— Візьму я, наприклад, відпустку, як же я тоді самокритикуватимусь, або як я тоді в будівельній кампанії...

— Правильно, Небарись! Тебе треба розстріляти. Людині, яка не може охопити навіть восьми кампаній, не до соціялізму йти, а „до стінки“. Таким як ти, не місце серед нас—бадьорих, передових.

— А як же ви, „бадьорі“?—плачучи спитав Небарись.

— Ми? Ого-го! Слухай, сморкачу! Слухай, слинявий інтеліґенте! Слухай, нікчемо! Скільки кампаній? Вісім? Получай:

Беру я відпуск (відпускна) і, одягши труси, йду пішки до Хотомлі. Це 45 верст. Сонце, свіже повітря, хода, дорогою ганяю футбола. Взагалі фізкультура. Підчас подорожи я вивчаю рідну країну, її флору і фавну (туризм). На березі Дінця я будую куріня (будівельна) Купаюсь і ловлю рибу (спорт і знову ж таки фізкультура). Що-ночі я роблю екскурсії: на городи—по картоплю, в салки—по яблука і на бакші—по кавуни (екскурсійна). Коли мене вспіймають, я цю подію жорстоко самокритикую, щоб не попастись в другий раз (самокритика). Зрозуміло?

— Зрозуміло. А все ж таки ти не все охопив. А курорт же де?

— О-о-о-о!! Мокриця! О, апендікс соціялізму! О, нещасний. Слухай же ж ти, упадочнику, як бадьорі, живучі елементи охоплять літні кампанії на всі сто відсотків. Слухай і навчайся. На моєму курині висітемо прекрасний плакат: „Курорт імени Василя Чечвянського. Сезон 1928 року“.

Василь Чечвянський

Дзеркалом

ХАЙ ЖИВЕ „МЕРТВА“ ГОДИНА

Давно вже ми говорили: не захоплюйтесь надміру ріжними „нагрузками“. Треба ж людині колись і відпочити. А тимчасом в будинкові відпочинку на дачі № 1 в Маріуполі система „нагрузки“ квітне і де-далі поширюється.

„Частина відпочиваючих щодня організує піянки і на обід приходить так „нагружена“, що післяобідання „мертва“ година обертається на неможливо „живу“. Адміністрація не вживає ніяких заходів“.

Як після цього не скрикнути: Смерть „живій“, хай живе „мертва“ година!

НАША ЛІКАРСЬКА ПОРАДА

Коли ви необмірковано захворієте на зуби і необережно зайдете до Миколаївської поліклініки,— не дорікайте нікому. Ви самі винні. Ми вас попереджали.

„Лікар огляне вас і негайно напише вам... записку прийти за кілька день. Коли ж за цей час зуби у вас не перестануть боліти, лікар знову огляне вас і скаже, що треба зуб запломбувати. Ви відкриєте рот, лікар візьметься до інструментів і... скаже вам, що треба почекати, бо пломби немає. Коли й за нову перерву зуби не перестануть боліти, лікар огляне вас і скаже... зайти взавтра, бо сьогодні він вже стомився“.

Становище дійсно безвихідне. Єдине, що ми можемо порадити пацієнтам Миколаївської поліклініки, це все таки — запломбувати... де кого з поліклінічних адміністраторів.

ВСЕ НА ДОПОМОГУ ТУРИЗМУ

Зворушливо ставиться до перехожих туристів голова Луначарської на Мелітопольщині сільради.

„Коли ми, стомлені спекою, прийшли до села Луначарського, голова сільради послав нас для ночівлі в „холодну“ де ув'язнюють хуліганів“, пише т. П-ий.

Чого ви хочете, т. П-ий? Ви ж самі пишете „стомлені спекою“. Цілком природньо, що голова подбав за що небудь „холодненьке“ для вас.

ЩЕ ПРО ПРИРОДНІ ОСОБЛИВОСТІ ШЕВЧЕНКІВЩИНИ

Ай, який сухий клімат в Шевченківській Райспілці. Просто сказати,— Сахара. Факту? Будь ласка:

„Петропавлівське спож. т-во привезло до Шполянської контори Шевченківської Райспілки 832 кіло картоплі. Зважили картоплю вагарі Шполянської контори і виявили, що картоплі менше на (сто одинадцять) кіло“.

Чому менше? Ясно: всохла через сухий клімат. Правда, вагарі кажуть, що вага картоплі на цій особливій території стає завжди менше. Ми також думаємо, що лекговажність в райспілці надзвичайна. По вченому це навіть називається schachrajstwo...

ПРОРИВ НА ІДЕОЛОГІЧНОМУ ФРОНТІ.

На історії з Маріупольським портовим театром ми можемо побачити, як иноді навіть такий ідеологічно витриманий журнал, як наш „Червоний Перець“ впадає в єресь і бореться проти матеріялізму.

„Під самим Марпортовським театром є пивнуха. Виходиш з театру, а тут тобі нові „сцени“. Валяються п'яні, в повітрі висить „мат“, згадують „гроб“, „бога“.

Що можна сказати? Геть! Геть! Заберіть ці сцени з під театру.

Товариші читачі! Перед вами рідка нагода бути свідками того, як „Червоний Перець“ виступає проти матеріялізму.

НОВІ УСПІХИ В ЕКОНОМІЇ І СТАНДАРТИЗАЦІЇ

Де-де, а в Костянтинівському нічному робітничому санаторії на режим ощадности закручено міцно.

От, скажім, витрачали торік на харчування одного робітника 1 карб. 70 коп. що-дня. Потім 1 карб. 40 коп. Потім 1 карб. 10 коп., а тепер вже тільки 80 коп. Кампанія ще триває.

Одночасно з режимом ощадности, взято лінію і на здорову стандартизацію. Наприклад, на вечерю тепер дають млинці з чаєм, а на сніданок чай з млинцями. Дають ще і молоко, але через те, що воно нормально зіпсуте — виходить ще нова економія — на молоці.

В результаті робітники, звичайно, загортовуються. Чим далі менше лишається в них інтелігентської м'якотілости і явно виступає тверда непохитна робітнича кістка.

КОЛЕКТИВІЗАТОР ГНЕПІВСЬКИЙ

Ніхто не може сказати, що адміністратор Почапинської цукроварні Гнепівський не перейнятий духом колективізму.

„Коли хворий робітник Тараненко попросив в адміністратора коней — поїхати до Звенигородської лікарні, адміністратор відповів: „Нехай би вас захворіло 5 — 6, а так я не ганятиму коні“.

І справді: за якогось там одного робітника ганяти пару коней, ще й шарабан з фурманом. Хворіли б уже якось організовано, колективно. Крім того, з кіньми взагалі треба обережніше показуватися на люди. Адже купив їх тов. Гнепівський аж десятеро у спекулянтів і коні дійсно один в один...— каліки.

ЗМАГАННЯ ХОВРАХІВ З КЛАСОВИМ ГОЛОСОМ

В газеті „Красный Николаев“ № 2191 стаття В. Клінцова закінчується такими дивними словами:

„Свист сусликов не должен заглушать классового голоса, которым обязаны говорить наши работники на селе“.

Ну, знаєте, це вже проти природи. Коли робітники на селі повинні говорити „класовим голосом“, то прямий обов'язок ховрахів — свістити. Це їхнє право і природня властивість. А може автор вимагатиме, щоб вони вступили до спілки радторгслужбовців і записалися в товариство Друзів Дітей? Вони ж — ховрахи, вони ж не запишуться, вони ж безтуроботно свистітимуть, не зважаючи на статті „Красного Николаева“. А то вже справа „робітників на селі“ говорити голосніше, щоб свист капосних ховрахів не заглушав класового голосу.

ФОТО-ЖАХ

В Харківських установах тепер жахаються репортерів з фото-апаратами... Сьогодні його несподівано можуть зняти, а завтра в газеті з'явиться фотографія з написом: „Ось найбільший бюрократ у Харкові“

(З газет)

Замзав, Кіндрат Пилипович Тетеря,
У кабінеті вчив свого кур'єра:
— Ніхто сюди, товаришу Загладо,
Нехай не входить без докладу...

В цей час газетний репортер – у двері,
Кашкета зняв та й каже до Тетері:
— Газетний фото-репортер Граната...
Прийшов вас сфотографувати...

Зрадів Тетеря, аж палають очі,—
Відомим стать давно Тетеря хоче,—
А тут прийшла сама коза до воза...
— Чекайте, я прийму порядну позу.

„Прийняв“ Тетеря позу ексмагната,
Очима „їсть“ він фото-апарата,
А репортер гука:—Так-так!!! Чудово!!!
Спокійно! Раз!.. Мерсі... Готово!!!

Тетеря дома вихвалявсь дружині:
— Відомим стану я на Україні...
Узавтра не забудь купить, Розето,
Примірників зі сто газети...

Чуть світ Тетерина служниця Фроська
Оббігала усі, як в, кіоски
И притирила вона газети з міста—
Мабуть, примірників із двіста.

Тетеря розбудив свою Розету.
— Вставай, Розеточка, читать газету...
Аж ось і я... Дивись... Ну, просто – франт!!!
Не зав, а—справжній Бонапарт!!!

І раптом затрусивсь, немов з морозу,
И згубивши настрій, прочитав крізь сльози:
„Замзав Тетеря, ще й Кіндрат—
Є стопроцентний бюрократ“...

Замзав Тетеря застогнав із болю
І, непритомний, бухнувся додолу,
Замзавиха й собі: і — ох, і — ах... —
Захворіли на фото-жах.

Антоша Ко

РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ **Видає „Робітнича газета Пролетар“ і ДВУ.**

Упрліт № 37/ж. Друга друкарня і фотоцинкографія Видавництва „Пролетарий“. **Замовл. № 529. Тираж 26.500**

ФІЗКУЛЬТУРА — ЗАПОРУКА ЗДОРОВ'Я

Мал. Л. Каплана

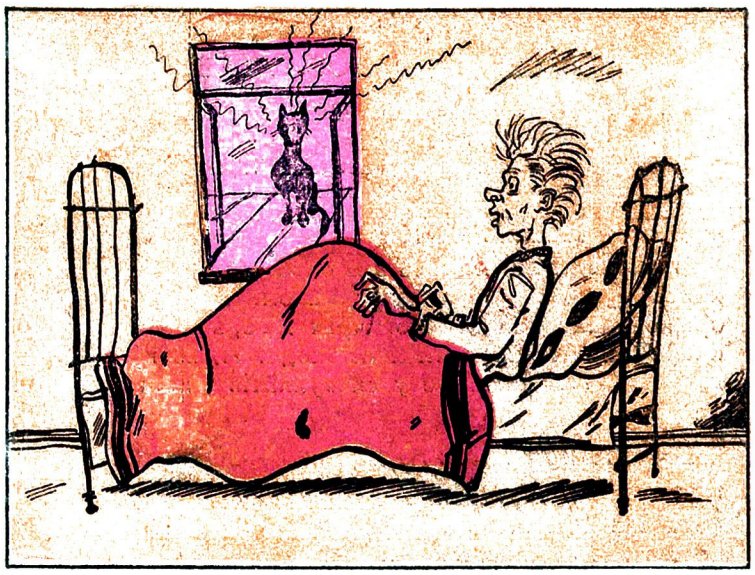

Як приємно рано вставати... Разом з природою...

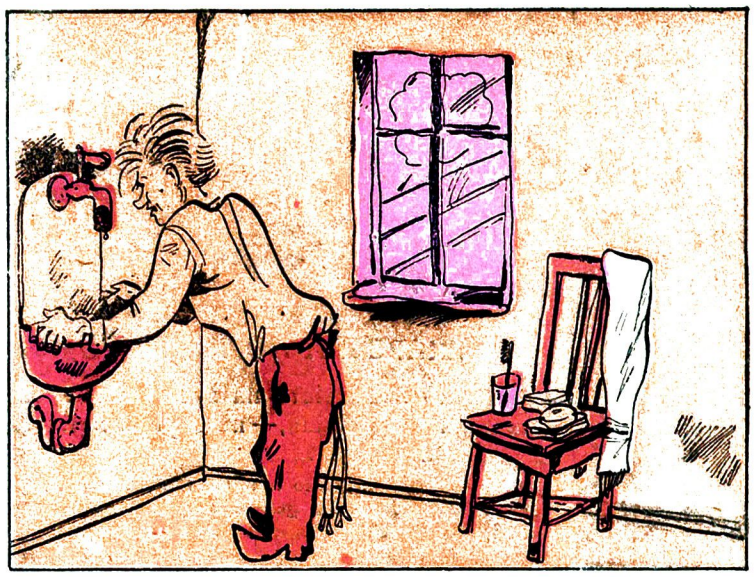

Помитися холодною водою... На англійський зразок. Це заспокоює нервову систему. Але якась потвора з нижнього поверху забрала всю воду...

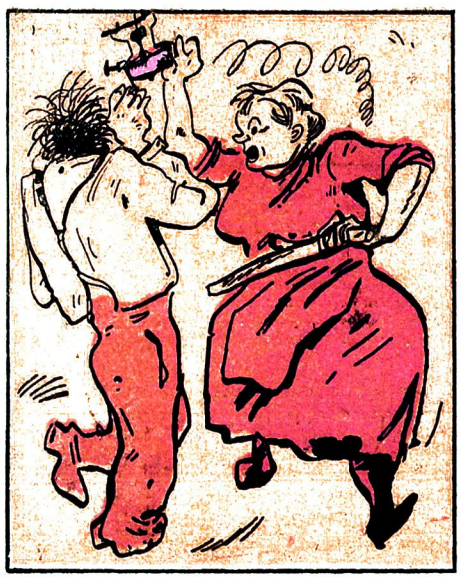

П'ять хвилин на день хатньої гімнастики за Мюлером...

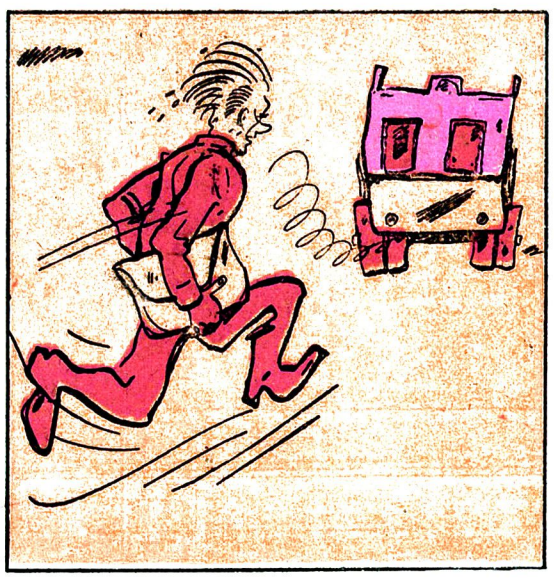

Головне гармонійність, а тому разом з руками необхідно тренувати ноги...

Вправи на автобусі розвивають почуття рівноваги...

Ще один холодний душ ніколи не завадить.

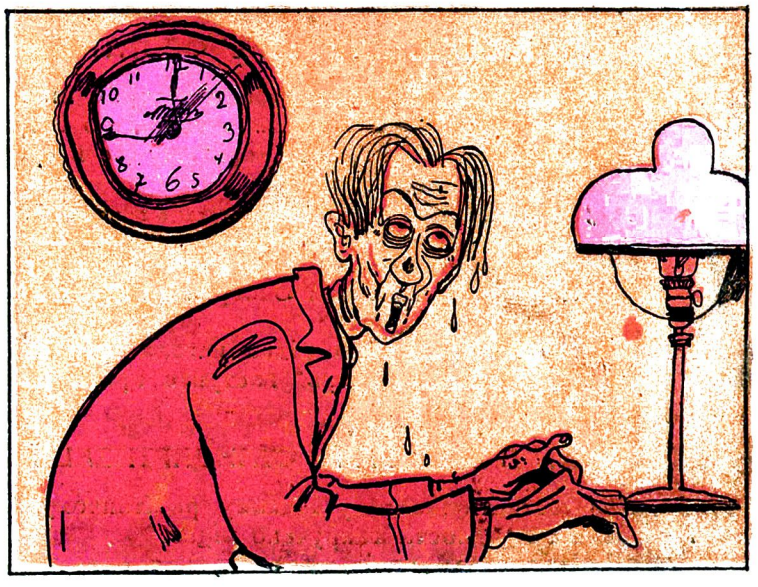

... Бадьорий і здоровий рівно о 9-й ранку починаєш працю...